

undertiden, saaledes som det har været Tilfældet med den ærede Forespørger, til Folke-repræsentanter, men oftere og oftest maatte til den Presse, som i en Række af Aar ogsaa paa Grund af Frihedsbevægelsen, som har gjort sig gjældende her hjemme, er været kraftig op og stadig har taget sig af de Forurettedes Sag, af Folk, der havde Klager at fremføre. Det har ogsaa viist sig, at det høitærede Krigsministerium med jamme Ungsteligheid har vaaget over, paa hvilken Maade denne Presse tog sig af de Klagenes Sag. Der findes ikke en eneste Autoritet her i Landet — og det vil som bekendt ikke sige saa ganske lidt — der paa en saa hensynsløs Maade har forfulgt den frisindede Presse herhjemme som vort høitærede Krigsministerium. „Socialdemokraten“ s. Ex. har for Tiden ikke mindre end et halvt Dussin militære Sager, og ude i Landet verserer mindst en halv Snes Sager, som dreie sig om den Sag, der nu vel snart er paa et Stadium, at den kan siges at være bleven en Kuriositet, nemlig den bekendte Sag mod Præsto Amts Avis, som blev anlagt, fordi der var skrevet i den, at man fandt, at det var partist, — eller noget lignende blev der i alt Fald sagt — at den høitærede daværende Krigsminister havde foretrukket en Præstesøn til Artilleriofficersaspirant, som havde Maadelig og Slet i de vigtigste Sag, som vedrøre den militære Videnskab, fremfor en anden Elev, der havde staaet sig langt bedre til Examen. Der blev anlagt en Række Sager rundt omkring i Landet, alene for den Histories Skyld. „Socialdemokraten“ for sit Vedkommende har to Sager i Anledning af denne Historie, thi da Dommen var faldet mod Præsto Amts Avis, meddelte selvfølgelig „Socialdemokraten“, som ogsaa havde faaet en Sag, at der var faldet Dom i Sagen, og derpaa anlagde den høitærede Krigsminister Sag imod „Socialdemokraten“, fordi den meddelte denne Dom. Saaledes er det gaaet til, at „Socialdemokraten“ har faaet to Sager, fordi den har omtalt, at den høitærede Krigsminister havde foretrukket en Præstesøn, som havde Maadelig og Slet i Karakter i det Sag, som er det vigtigste, naar der er Spørgsmaal om at blive Officersaspirant. Saaledes forfølger altsaa Krigsministeriet den Presse, hvortil Klagerne henvende sig, disse Klager, som paaftaa ikke at turde klage, saa længe de ere Soldater, da de erved vilde risikere for meget. Det vil sikkert være ærede Medlemmer bekendt, at noget lignende er slet, at mishandlede Soldater have henvendt sig til Pressen for at faa op-taget Ting angaaende Rantonnementsføl-

ferne i Sylland i afvigte Østeraar. Jeg har talt med en af de Soldater, som led Overlast ved den Veilighed. Han har henvendt sig personlig til mig og tillige til den høitærede Forespørger og bedt os om at bringe ogsaa denne Sag frem; men nu ser man jo, at det ikke nytter at spørge den høitærede Krigsminister, om han vil undersøge Sagen. Jeg har ikke saa stort Kjenndskab til militære Forhold, og jeg havde egentlig ikke saa overordenlig stor Lust til at trætte Thingets Medlemmer med at bringe denne Sag frem, men saaledes som den er fremstillet af en af de mishandlede Soldater, forekommer det mig virkelig at være oprørende. Der blev holdt 32 Mand tilbage, som bestyldtes for at have demonstreret imod Lieutenant Esche, men de blev succesfult hjemsendte, uden at man kunde gjøre dem det Mindste. Sluttelig blev der kun tre tilbage, og deriblandt var de to, som Lieutenanten havde slaaet. Der blev flere tilbage, efter at de havde faaet Lov til at rejse hjem, der vilde optræde som Vidner under Krigsretssagen og bevidne, at de to, som vare slaaede af Lieutenanten, vare fuldstændig uskyldige i den Sag, der var Spørgsmaal om, og slet ikke havde demonstreret, men disse Vidner vilde man aldeles ikke afhøre. Jeg har her liggende for mig et Brev fra vedkommende Soldat, som forlanger Sagen draget frem, og hvori han har skaffet Underskrifter fra Soldater, der have ligget i Tjeneste sammen med ham, for, at de ere villige til med Ed at bekræfte, at de to Soldater, som ere blevene straffede, den ene med to Gange fem Dages Fængsel paa Band og Brød og den Anden med fem Dages mørk Arrest paa streng Kost, have været fuldstændig uskyldige i det foreliggende Tilfælde, men ikke desto mindre kan man jo ikke vente Noget. Krigsretten er jo afluttet, og den høitærede Krigsminister har da sandsynligvis beordret eller i ethvert Tilfælde antydnet Lieutenant Esche, at han maatte anlægge Sag mod „Socialdemokraten“ for at rense sig imod de Angreb paa hans personlige og militære Ære, som vare gjorte igjennem Sagens Offentliggjørelse. Sagen verserer altsaa for Civilretten, og Vidnerne ville selvfølgelig blive førte der, men det forekommer mig, at det ikke tjener til at hævde de militære Forholds Retfærdighed og Krigsrettens Retfærdighed i det Hele taget overfor Soldaterne, naar der skal dømmes dem og deres Overordnede imellem, at man negter dem at føre Vidnesbyrd for deres Uskyldighed. Naar der foreligger fuldstændige Erklæringer, saaledes som jeg har faaet fra disse Mand, for at de paa gjældende ere uskyldige, er der i det Mindste ikke for mig Grund til at betvivle, at Sagen